

пече, загрубя, почерня и заприлича на същински рибар. Едновременно с това, той се учеше да плава, и макар по-трудничко, напредваше и в тази насока. Миркрил се радваше на Орфеевите успехи, както добрият учител се радва на примерния ученик.

Но колкото леко и неусетно минаваха дните, дважд по-леко и по-неусетно хвърчаха вечерите и нощите. Вечер, събрани край високата смоква между двете колиби, децата се струпваха около старата и със зяпнали уста слушаха нейните хубави спомени. Тя разказваше за младостта си, за родния си край, за своите родители, затова как като момиче е ходела на риболов с баща си, защото братчетата ѝ били малки и не можели още да му помагат. На младини тя плавала като риба и тъй умело въртяла веслата, че се надпреварвала с най-опитните лодкари. Така, при приближаването на една буря, тя, мома вече, се сблъскала в бързината с друга една лолка, която тъй се спускала, че едва я до-търтили до брега. Лодкарят, един хубав млад момък, страшно се разсърдил и се разсърдил главно поради това, че го ударила една нищо и никаква девойка. Но после се успокоил, похвалил я дори, и макар че живеели много надалече, започнали често-често да си удрят лодките, без, разбира се, да е имало буря и без да ги чупят. Този млад и хубав момък бил бащата на Кир. Старата разказваше за своята женитба, за тежкия труд и за малките радости, които са изживели. После тя им разказа за страшни бури, за разбити кораби, за удавници, от които и до ден днешен не е стигнало ни вест, ни кост. Децата слушаха внимателно, унесени в далечното минало и замечтани за бъдещето. Морето беше заспало под мекия ласкав поглед на пълната месечина. То дишаше спокойно, и неговата могъща, неизмерима снага се преливаше леко